

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.007 van 28 juni 2018
in de zaak A. 223.745/VII-40.136.**

In zake : Anne SAELEMAEKERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michiel Deweirdt
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Doorniksewijk 66
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
VAN VLAAMS-BRABANT

Tussenkomen de partij :
het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN
VAN DE STAD LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Beelen
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 november 2017, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1718/0097 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 26 september 2017 in de zaak 1415/0186/A/4/0184.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 30 november 2017 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 8 januari 2018. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juni 2018.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michiel Deweirdt, die verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,

gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met een besluit van 4 december 2014 weigert de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant (hierna: deputatie) aan verzoekster een stedenbouwkundige vergunning te verlenen “voor het herbouwen van een bijgebouw”.

4. Het bestreden arrest verwerpt de vordering van verzoekster tot vernietiging van deze vergunningsbeslissing.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster voert de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 149 van de Grondwet en “het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging [d]oordat de [RvVb] de aanvullende motieven van het vierde middel van verzoekster als onontvankelijk beschouwde en dus niet heeft beoordeeld”.

Na verwijzing naar haar vierde middel voor de RvVb, het antwoord van de deputatie en haar wederantwoordnota, licht zij toe dat zij “[b]ij de opmaak van haar verzoek tot vernietiging [...] niet [kon] weten welke verdediging de [deputatie] zal voeren”, “daar dan ook moeilijk op [kan] anticiperen, zeker wanneer de repliek van de [deputatie] niet is opgenomen in haar (bestreden) beslissing” zodat zij “haar middel pas [kon] aanvullen na kennisname van de antwoordnota van de [deputatie]” en “dus “op ontvankelijke wijze haar middel [kon] uitbreiden of aanvullen om het verweer van tegenpartij te weerleggen”. Zij stelt dat door haar “aanvullende kritiek [...] als onontvankelijk te bestempelen”

haar rechten en de toegang tot de rechter worden beknot en beperkt terwijl “[h]et verweer van de [deputatie] - ook al is deze niet terug te vinden in de bestreden beslissing van de deputatie - [...] daarentegen wel mee in de beoordeling [wordt] betrokken”. Zij voegt toe dat het arrest van de RvVb “niet [mag] steunen op de aanvullende motivering en argumentatie van de verwerende en de tussenkommende partij met betrekking tot de bestreden beslissing” en dat vermits zij moet kunnen repliceren op het verweer van de deputatie er “geen sprake [kan] zijn van een uitbreiding van een middel en [...] dit juist wel [ligt] binnen de draagwijdte van het middel zoals aangevoerd in het oorspronkelijke vierde middel”. Zij stelt nog dat zij van het beginsel dat een middel in het inleidend verzoekschrift moet worden uiteengezet, kon afwijken omdat de deputatie “in haar verweer het middel een nieuwe wending gaf door de vergelijking te maken tussen zone-eigen en zonevreemde constructies” zodat zij “terecht de schending van het gelijkheidsbeginsel [heeft] opgeworpen”.

Beoordeling

6. Het bestreden arrest verwerpt het vierde middel van verzoekster waarin zij de schending heeft aangevoerd van artikel 4.2.24 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het materieel motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

7. Het middel gaat terug op de navolgende verwerping door de RvVb van het vierde middel van verzoekster in zoverre het betrekking heeft op de verwerping van haar dupliek in haar wederantwoordnota waarin zij uit het verweer van de deputatie afleidt dat de deputatie “stelt dat zone-eigen constructies dus minder rechten hebben” dan de zonevreemde constructies en dat “het ASBL (ook) op dit punt strijdig is met artikel 10 en 11 van de Grondwet, en dus buiten beschouwing moet gelaten worden op basis van artikel 159 van de Grondwet” en waarin zij voorstelt een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen

wanneer de interpretatie van artikel 4.4.10 VCRO “er toe leidt dat zonevreemde constructies meer basisrechten hebben dan zone-eigen constructies”.

8. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat:

- verzoekster in de toelichting van haar vierde middel in haar verzoekschrift heeft gesteld dat het uitgangspunt van de deputatie door “niet de oorspronkelijke, bestaande en vergunde toestand als vertrekbasis voor de beoordeling of de aangevraagde werken vergunbaar zijn of niet, maar [...] de overtreding als vertrekbasis” te nemen waardoor “een regularisatie uiteraard steeds per definitie onmogelijk” is, “feitelijk en juridisch onjuist” is en ervan getuigt dat “de deputatie het dossier niet met de nodige zorgvuldigheid heeft onderzocht”;
- de deputatie in de antwoordnota heeft gesteld dat de regularisatieaanvraag van verzoekster een zone-eigen constructie betreft, dat gelet op artikel 4.4.1 VCRO de “oorspronkelijk bestaande toestand [...] relevant [is] indien men aanspraak wil maken op de basisrechten voor zonevreemde constructies” en dat voor “een regularisatieaanvraag voor zone-eigen constructies [...] de vroeger bestaande toestand [...] geenszins relevant” is maar wel de beoordelingscriteria van artikel 4.2.24 VCRO.

9. Artikel 11, tweede lid, 7°, van het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen bepaalt in zijn toepasselijke versie dat het verzoekschrift een omschrijving bevat van a) de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, en b) de wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoeker geschonden wordt of worden.

10. Het bestreden arrest verwerpt de in randnummer 7 weergegeven dupliek van verzoekster als volgt:

“Aanvullende kritiek kan niet op ontvankelijke wijze in de wederantwoordnota worden aangevoerd. De dupliek van de verzoekende partij in de wederantwoordnota dat zonevreemde constructies meer basisrechten hebben dan zone-eigen constructies en de vraag om een prejudiciële vraag te

stellen aan het Grondwettelijk Hof, ligt buiten de draagwijdte van het middel zoals aangevoerd in het vierde middel”.

11. De dupliek van verzoekster wordt door het bestreden arrest gemotiveerd verworpen.

Het middel dat de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet mist feitelijke grondslag.

12. Het middel, gesteund op de schending van artikel 6 EVRM en de rechten van verdediging, dat er van uitgaat dat het bestreden arrest bij de verwerping van de dupliek van verzoekster “[h]et verweer van de [deputatie] - ook al is deze niet terug te vinden in de bestreden beslissing van de deputatie - [...] daarentegen wel mee in de beoordeling” betreft en steunt “op de aanvullende motivering en argumentatie van de verwerende en de tussenkommende partij met betrekking tot de bestreden beslissing”, mist feitelijke grondslag.

Het enige middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 200 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig juni tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys